

Autor: Rudolf Kučera

K textu Karla Pacnera „Mám strach o naši zemi“ bych chtěl úvodem říci, že ho mám také, ale z jiných důvodů. Hlavní OHROŽENÍ VIDÍM V AKTUÁLNÍM STAVU NAŠÍ POLITICKÉ ELITY, která už není schopna se na ničem dohodnout.

Ve svém boji o moc bez pravidel a slušnosti už dokonce začala ignorovat ústavu a obcházet ji. Neslýchaná kritika Ústavního soudu pak dostala až bolševický charakter. Dostali jsme se v tom nejen hluboko pod úroveň západních liberálních demokracií, ale i například Jihoafrické republiky, kde je Ústavní soud hlavní zárukou vlády práva.

V naší zemi bychom měli budovat demokratický právní stát, ale namísto toho se utápíme v zoufalém hledání momentálních většin, protože demokracii chápeme jen jako vládu většiny, jež by si mohla dovolit, co se jí zlíbí, a všechny ostatní takzvaně převálcovat. V tom se neliší Jiří Paroubek od Mirka Topolánka. I z tohoto důvodu je Pacnerovo označení předsedy druhé největší parlamentní strany za „zemského škůdce“ zcela nepřijatelné.

A do toho všeho Rusko, jež se vytahuje na scénu jako velká aktuální hrozba, kdykoli se některým zdá, že je to politicky využitelné. Karel Pacner přitom pokaždé vystupuje jako jeden z prvních.

Když byli vypovězeni ruští diplomaté, objevilo se vysvětlení, že pátrali po informacích o radaru, ačkoli i průměrně informovaný člověk v této věci, jako jsem například já, již delší dobu předpokládal, že radar skončil. Připadá mně trapné dělat z Rusů idioty a připadá mě to navíc nebezpečné, protože se tím odvádí pozornost od toho, kde jsou ruské služby skutečně nebezpečné, a to je získávání ekonomických informací v zájmu dalšího rozšiřování ruského vlivu nejen u nás, ale i v celé Evropě.

Pacnerův text má epickou šíři a je působivý. Ovšem jenom do té doby, než si uvědomíme, že není podložen žádnou analýzou a znalostmi příslušných reálií a pracuje hlavně s populárními výklady a mnohdy i mýty.

Energetická vazba Evropy a Ruska je například vydávána za detektivku a téměř plánované spiknutí. Ve skutečnosti se dá vyložit i jinak: Rusko nutně potřebuje vysoké odběry plynu a ropy v Evropě, protože evropské státy spolehlivě a dobře platí. Současně Rusko sleduje vybudování plynovodů do Číny.

EUROASIJSŤVÍ

A tady jsme u jednoho z podstatných mýtů na české mediální a politické scéně, že si totiž Rusko brousí zuby na Evropu a chce ji ovládnout, prý jinak, ale podobně jako za Stalinových dob. Sleduji pravidelně geopolitické diskuse v Rusku a musím konstatovat, že převažující pojetí je euroasijství, Rusko je orientováno na svoje mocenské postavení v Asii a má v tomto ohledu hlavně před sebou Čínu. To je ta velmoc, se kterou bude politicky a mocensky soupeřit. S Evropou ne, Evropa je hlavně zdrojem bohatství, a kdo by se jí chtěl zmocnit

vojensky nebo ovládnout politicky, zničil by sám sebe technologicky a ekonomicky. Stalinovy děsivě bezohledné velmocenské plány byly proto odloženy do vojenského muzea.

Vím, že žádám mnoho od autora zaměřeného tak jednostranně, jako je Karel Pacner, ale přesto prosím, aby si představil, že v Rusku snad neexistuje nikdo, kdo by si přál návrat stalinského totalitního režimu. Opakované poukazy na Stalinovo jméno souvisejí hlavně s úpornou snahou připomínat obávanou velmocenskou minulost.

Rusko však může přežít v dnešním světě jen jako světový obchodní partner, vývozce surovin a zbraní, jako investor, jako hráč v globalizované ekonomice. A také jako vojenská mocnost, již je třeba se bát, protože má stále rozsáhlý arzenál jaderných zbraní, vyvíjí nové zbraňové systémy a má vliv ve většině klíčových regionů světa.

SLABINA RADARU

Slabinu radaru představovalo od samého počátku to, že byl pouze bilaterální záležitostí a byl z jisté části zaměřen proti Rusku. Nyní se nová protiraketová obrana změní v záležitost NATO, dostane širší rozměr a změní se její orientace na skutečná ohrožení. Odstoupení od radaru proto není velká porážka Spojených států v Evropě, je to hlavně krok, jenž vychází z reálného odhadu jejich možností v dnešním světě. Patří k začátku hledání nových cest k obraně amerických zájmů ve světě.

Staří Řekové říkali: *Hic Rhodos hic salta*, což by pro nás mohlo znamenat nový a intenzivnější přístup ke skutečnosti, že jsme poprvé v našich dějinách členy dvou nejmocnějších evropských uskupení, Evropské unie a NATO, která jsou garanty naší politické a bezpečnostní suverenity.

Autor je vysokoškolský pedagog a vydavatel revue **Střední Evropa**.

Vyšlo v časopise **Reflex**.